

Samuelis Battierii [...] observationes in Euripidis Phoenissas

Autor(en): **Battier, Samuel**

Objektyp: **Article**

Zeitschrift: **Museum Helveticum ad juvandas literas in publicos usus apertum**

Band (Jahr): - **(1750)**

Heft 19

PDF erstellt am: **21.06.2024**

Persistenter Link: <https://doi.org/10.5169/seals-394674>

Nutzungsbedingungen

Die ETH-Bibliothek ist Anbieterin der digitalisierten Zeitschriften. Sie besitzt keine Urheberrechte an den Inhalten der Zeitschriften. Die Rechte liegen in der Regel bei den Herausgebern. Die auf der Plattform e-periodica veröffentlichten Dokumente stehen für nicht-kommerzielle Zwecke in Lehre und Forschung sowie für die private Nutzung frei zur Verfügung. Einzelne Dateien oder Ausdrucke aus diesem Angebot können zusammen mit diesen Nutzungsbedingungen und den korrekten Herkunftsbezeichnungen weitergegeben werden. Das Veröffentlichen von Bildern in Print- und Online-Publikationen ist nur mit vorheriger Genehmigung der Rechteinhaber erlaubt. Die systematische Speicherung von Teilen des elektronischen Angebots auf anderen Servern bedarf ebenfalls des schriftlichen Einverständnisses der Rechteinhaber.

Haftungsausschluss

Alle Angaben erfolgen ohne Gewähr für Vollständigkeit oder Richtigkeit. Es wird keine Haftung übernommen für Schäden durch die Verwendung von Informationen aus diesem Online-Angebot oder durch das Fehlen von Informationen. Dies gilt auch für Inhalte Dritter, die über dieses Angebot zugänglich sind.

SAMUELIS BATTIERII

Ling. Græc. Prof. P.

OBSERVATIONES

in

EURIPIDIS PHOENISSAS.

V. 18.

Μὴ σπεῖρε τέκνον ἄλοκα δαιμόνων βία·
 Ἐὶ γὰρ τεκνώσεις παῖδ', ἀποκτενεῖ σ' ὁ φύς,
 Καὶ πᾶς σὸς οἶκος βήσε' αἰματός.

Isti tres versus citantur apud Origenem l. 2. contra
 Cels. p. 73. Ed. Cantabr. & quidem Codex Msc.
 Biblioth. Academ. Basil. legit pro σπεῖρε] σπεῖραι.
 τέκνων ἄλοκα] παίδων ἄλ. παῖδ', ἀποκτενεῖ σ' ὁ φύς]
 παῖδα, ἀπ. σὲ ὁ φ. pro πᾶς σὸς] πᾶς σοί. δι' αἰμα-
 τος] δι' αἱμάτων. [*]

Tom. V.

Z

V. 131.

[*] Hanc observationem sumimus ex collectione Var.
 Lectionum, quam Auctor noster ex dicto Codice fecit.
 J. W. H.

V. 131.

Ἄσπερωπὸς ἐν γραφαῖσιν, ἔχι
πρόσφορος ἀμερίῳ γέννα.

Scribe:

Ἄσπερωπὸς ἐν γραφαῖσιν,
Ἄου πρόσφορος ἀμερίῳ γέννα.

Scholias tes enim dicit priorem esse τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, posteriorem, ἀναπαισικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, εἰ δὲ βέλει, προσφωδιακὸν, τρίμετρον βραχυκατάληκτον, ἐξ ἰωνικῆ ἀπὸ μείζονος καὶ χοριάμβου καὶ σπονδείου.

V. 150.

Παιδ. λογαγὸς. Ἄνλιγ. Ὡς ὄχλος νιν ὑσέρῳ ποδί.

Dele hoc λογαγὸς, cum adnotata persona παιδαγωγῆ, & scribe saltem:

Ὡς ὄχλος νιν ὑσέρῳ ποδί.

Versus enim est, ut Scholias tes dicit, τροχαϊκὸς δίμετρος ὑπερκατάληκτος, præcedenti similis, & sequens ἰαμβικὸς δίμετρος βραχυκατάληκτος.

V. 158.

Πῆ πῆ δ' ὅς ἐμοὶ
Μιᾶς ἐγένετ' ἐν ματέρῳ.

Scribe:

Πῆ δ' ὅς ἐμοὶ μιᾶς
Ἐγένετ' ἐν ματέρῳ.

Scholias tes enim tantum legit: Πῆ δ' ὅς ἐμοὶ] & de in dicit primum istud κῶλον esse χοριαμβικὸν ἡμιόλιον ἐν χοριαμβικῆ [scribe: χοριάμβου] καὶ ἰάμβου, εἰ δὲ βέλει, τροχαϊκὸν πενθημιμερὲς δακτύλου ἀρχομέ-

νε • τὸ β'. παιωνικὸν δίμετρον καλαηκτικὸν ἐκ παίωνος
 δευτέρου [scribe: δ'. i. e. 4.] καὶ δακτύλου ἢ κρηλικῆ
 διὰ τὴν ἀδιάφορον. Seductus vero est Editor Euripi-
 pidis ab illis verbis Scholiastis, qui versus hujus
 strophæ explicans sic dicit: πῆ δ' ὅς ἐμοὶ] παρὰ
 τὸ ὀμηρικόν • δύω δ' εἰ δύναμαι ἰδέειν κοσμητότε λαῶν.
 δις δὲ παρέλαβε τὸ πῆ, τὴν σπεδὴν τῆς κόρης παρι-
 σῶν • sed minime significare voluit Scholiastes,
 bis illud πῆ in primo versu ab Euripide positum
 esse, alterum enim πῆ sequitur v. 161.

ὦ φίλιαι, εἶπέ πῆ ἔσι πολυνείκης, γέρον;

V. 170. Βάλλοιμι χρόνω φυγάδα μέλεον •

Scribendum βάλλοιμι. Scholiastes enim dicit hoc
 κῶλον esse ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, ἐξ ἰάμβου
 καὶ ἀναπαίσεως καὶ δύο χορείων, εἰ δὲ βέλει, ἰωνικὸν
 τρίμετρον καλαηκτικὸν, ἐκ παίωνων β'. καὶ α'. ἀντὶ ἰω-
 νικῆ ἀπὸ μείζονος καὶ χορείας, & paulo post: φυγάδα
 μέλεον] περὶ δ' ὠλένας βάλλοιμι τῇ φίλῃ δέξη.

V. 172.

Ἐφοῖς ὅμοια φλεγέθων.

Si hoc κῶλον ut Scholiastes dicit est ἀντισπαστικὸν
 τρίμετρον βραχυκατάληκτον, ἐκ β'. ἀντισπάσων καὶ
 ἰάμβου, debet esse: Ἐφοῖσιν ὅμοια φλ.

V. 182.

ὦς ἀτρεμέα κέντρα.

Omnino scribe: ἀτρεμαῖα, versus enim debet esse,
 ut Scholiastes dicit, choriambicus dimeter ca-
 talecticus, ex choriambo, & amphibrachi, &
 vox ἀτρεμῆς nil valet.

V. 192.

Σύ τοι μεγαλανορίαν ὑπεράνορα
 Κοιμίζεις· ὅδ' ἐσὶν ἀιχμαλωτίδας
 ὅς δορὶ Θηβαίας Μυκῆναισι,
 Λερναία τε δώσειν τριαίνα,
 Ποσειδωνείοις ἀμυμωνείοις ὕδασι
 Δελείαν περιβαλὼν; μήποτε
 Μήποτε τάνδ' ὦ πότνια, χρυσεοβόσρυχον
 ὦ διὸς ἔρνος ἄρτεμι,
 Δελοσύναν τλαίνῃ·

Versus hi corrupte scripti, sequenti modo sunt
 ponendi:

Σύ τοι μεγαλανορίαν
 Ὑπεράνορα κοιμίζεις·
 Ὅδ' ἐσὶν, ἀιχμαλωτίδας
 ὅς δορὶ Θηβαίας μυκῆναισι
 Λερναία τε δώσειν τριαίνα,
 Ποσειδωνείοις, ἀμυμωνείοισι
 Ὑδασι δελείαν περιβαλὼν;
 Μήποτε, μήποτε τάνδ',
 ὦ πότνια χρυσεοβόσρυχον
 ὦ διὸς ἔρνος ἄρτεμι,
 Δελοσύναν τλαίνῃ·

Notandum vero v. 195. δώσειν non videri mutan-
 dum esse in δώσει, ut Canterus existimabat in No-
 tis suis: sed ellipticam potius esse orationem, &
 subintelligi ἐπαγγέλλεται, ἐπηγγείλατο, vel aliam
 vocem [*], ut Scholiastes innuere videtur, quando
 sic habet: Ὅδ' ἐσὶν] τὸ ἐξῆς, ὅδ' ἐσὶν ὅς ἐπαγγέλλεται
 πολέμῳ

[*] Barnesius subaudit ἠπέλιπεν.

πολέμῳ δελείαν περιβάλλων, (scribe περιβαλῶν)
 αἰχμαλωτίδας γυναίκας δώσειν μυκήναισι.

V. 210. ad 245.

Hi versus dicuntur in impressis Ἐπωδικὰ, & divi-
 duntur in εροφὴν, ἀνλισροφὴν & ἐπωδὸν, sed per-
 peram, primo enim versus in ἀνλισροφῇ debent re-
 spondere versibus in εροφῇ, quod hic minime fit,
 dein Scholiastes hos omnes versus μονοεροφικὰ esse
 dicit, & aliter versus disponit; itaque versus isti
 sic scribendi videntur:

Τύριον οἶδμα λιπᾶσ' ἔβαν,
 Ἀκροθίνια λοξία
 Φοινίσσας ἀπὸ νάσας
 Φοίβω δέλα μελάθρων,
 Ἴν' ὑπὸ δειράσι νιφοβόλῃς
 Παρνασσῶ καλενάδην,
 Ἴόνιον κατὰ πόντον
 Ἐλάτα πλεύσασα περιρρύτων ὑπὸ
 πῆρ ἀκαρπίτων πεδίων σικελίας,
 Ζεφύρος πνοαῖς ἱππεύσαντος
 Ἐν ἔρανῶ κάλλιπον κελιάδημα
 Πόλεως ἐκπροκριθεῖσ' ἐμαῖς
 Καλλιτεύματ' ἀ λοξία,
 Καδμείων ἔμολον γὰρ
 Κλειῶν Ἀγνηοριδᾶν,
 Ὅμογενεῖς ἐπὶ λαῖς
 Περμφθεῖσ' ἐνθάδε πύργος
 Ἴσα δ' ἀγάλμασι χρυσεολεύκλοις
 Φοίβω λάτρεις ἐγενομένην (vel Φοίβω λάτρεις
 γενόμεναι)

Ἐτι δὲ κασαλίας ὕδαρ

Ἐπιμένει με, κόμαις ἐμαῖς
 Δεῦσαι, παρθένιον χλιδᾶν,
 Φοιβείαισι λαίρειαῖς·
 Ἴα λάμπουσα πέτρα πυρὸς
 Δικόρυφον σέλας ὑπὲρ
 Ἄκρων βακχείων, διονύσε σῆμα θ',
 Ἄκαθαμέριον εἰς αἴθρην
 Τὸν πολύκαρπον
 Ὀινάνθας ἴεσσα βότρυς,
 Ζάθεά τ' ἀνίρα δράκοντος,
 Οὐρειά τε σκοπία Θεῶν,
 Νιφόβολόν τ' ὄρος ἱερὸν
 Ἐλίσσων ἀθανάτας Θεῶν,
 Χορὸς γενοίμαν ἄφοβος,
 Παρὰ μεσόμφαλα γυῖαλα Φοίβη
 Δίρκαν προλιπῆσα.

Versu itaque quinto pro *δειράσι* scribendum *δειράσι*, ut ἐπίτρηλος γ'. ibi esse possit. V. 15. ἀγνηοριδᾶν pro ἀγνηωριδ. ut versus constet, & ita Scholiastes per ὀ. μικρὸν scribit. V. 17. πεμφθεῖσ' abjecto ἀ', per Apostrophum pro πεμφθεῖσα, ut versus constet. V. 18. Ἴσα δ' pro ἴσα scribendum, alias versus non dici posset ἀκέφαλος, eique similis v. 35. ib. pro χρυσόλευκῆ. scribendum χρυσεῶν. ut versus constet. V. 19. videtur potius γενοίμαν retinendum. V. 33. ἐλίσσων scribendum pro εἰλίσσων, versus enim ibi alias ἐπίτρηλος ἀ'. esse non posset.

V. 252.

Ἐπὶ ἀπυργὸς αἶθε γαῖαι·

Nota

Nota hoc γαῖα per συνίησιν unam syllabam constituere, vel versus iste per συνίησιν tantum est trochaicus dimeter catalecticus. (*)

V. 257.

Ἄμφι δὲ πόλιν νέφος·

Versus debet esse trochaicus dimeter catal. scribe igitur: Ἄμφι δὴ - - -

V. 255.

καὶ τὸ θεόθεν· ἔ γάρ ἄδικον
Ἐἰς ἀγῶνα τόνδ' ἔνοπλος ὄρμαῖ
παῖς, ὃς μετέρχεται δόμους·

V. 266. ὄρμαῖ non est verbum, sed nomen, itaque versu sequenti ὃς spurium est, & eliminandum, eo enim servato metrum neutiquam subsistit. Scholiastes ad hos & præcedentes versus: Τῆς δὲ καλὰ χέσιν σροφῆς εἰσὶν ἰά. καὶ τὰ τῆς ἀνλιςροφῆς τοσαῦτα, (sc. κῶλα) εἰσὶ δὲ τὸ μὲν θ'. καὶ τὸ ἰά. τροχαϊκὰ διμέτρα καλαθηκικά, ἢτοι ἐφθημιμερῆ, ἃ καλεῖται κυρίως εὐριπίδεια, ἢ ληκύθια· τὸ δὲ ἰ. ὅμοιον τροχαϊκὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον, τὸ μὲντοι τῆς ἀνλιςροφῆς ἐναντίον κῶλον ἔκαλῶς ἔχον, διαρτῶδη παρ' ἡμῶν, καὶ ἔχει (sc. τὸ θ'. κῶλον τὸν β'. seu τὸν δεύτερον) τὸν δ'. καὶ τὸν γ'. πόδας χορείας.

V. 302.

Z 4

Ἐβας

(*) Barnesius ob versum legit γᾶ.

Ἐβας, ἔβας ὦ χρόνω γῶν παλῶαν·
Ἰὼ ἰὼ πότνια, μόλε πρόσδομος·

Si prior versus, ut innuit Scholiastes, constat di-
jambo & epitrito secundo, & posterior ex duobus
antispastis, versus ita scribendi:

Ἐβας, ἔβας ὦ χρόνω γῶν·
Ἰὼ πότνια - - -

Itaque videtur παλῶαν ex margine fuisse in ver-
sum sumtum, Scholiastes sic habet: Ἐκ διιάμβου
ἐπιτρίτου β'. (scr. καὶ ἐπιτρίτ.) τὸ ε'. καὶ ἔκλον (scr.
τὸ ἐκλ.) ἀνλισπαστικὸν διμέτρον ἀκατάληκτον ἐκ β'.
ἀνλισπάζων, τῆ α'. καθαρῆ, τῆ β'. ἑξαβραχέος.

V. 305.

Κλύεις ὦ τεκῆσα τόνδε; μάτερ, τί μέλλεις
ὑπόφορα μέλαθρα.

Si Scholiastes vera monet, sic scribe:

Κλύεις ὦ τεκῆσα τόνδε;
Τί μέλλεις μάτερ ὑπόφορα μέλαθρα.

Scholiastes sic: Τὸ ἦ. ἀνλισπαστικὸν διμέτρον ὅμοιον
τῷ ε'. ἐξ ἀνλισπάζου καὶ διτροχαίης· τὸ δ'. ἐκ παί-
ωνος γ. καὶ ἰωνικῆ διὰ τὴν ἀδιαφορον· (scr. ἐξ ἐπι-
τρίτου α', παίωνος γ. καὶ - - -)

V. 310.

Hic & sequentes versus ita scribendi videntur:

{ Τὸν ἐμὸν
{ vel χαλεπῶ γῆρα τρομερῶν
Ἐκω ποδὸς βάσιν· Ἰὼ τέκνον,

Χρόνω

Χρόνω σὸν ὄμμα, μυρίαίς τ' ἐν ἡμέραις
 Προσεῖδον· ἀμφίβαλε ματῶν
 Ὀλέναισι μάτερος,
 Παρηίδων τ' ὄρεγμα,
 Βοσρύχων τε κυανόχρωλα χείτη
 Πλόκαμον, σκιάζων δέξαν ἑμάν·
 Ἰῶ, ἰῶ μόλις φανείς,
 Ἄελπια, καὶ δόκηλα μάτρὸς ὠλέναις·
 Τί φῶ σε; πῶς ἀπανίλα
 Καὶ χερσὶ καὶ λόγοισι,
 Πολυέλκλον ἄδονάν,
 Ἐκείσε καὶ τὸ δεῦρο
 Περιχορεῖσα, τέρψιν
 Παλαιὰς λάβω χαρμονᾶς; Ἰῶ τέκος,
 Ἐρημον παλῶν ἔλιπες δόμον,
 Φυγὰς ἀποσαλεις ὀμαίμῃς λῶβα·
 Ἡ ποθεινὸς Φίλοις·
 Ἡ ποθεινὸς Θήβαις·
 Ὄθεν ἑμάν τε λευκόχροα κείρομαι,
 Δακρυόεσσαν ἰῆσα πενθήρη κόμαν,
 Ἄπεπλος Φαρῶν λευκῶν, τέκνον·
 Δυσόρφνεά τ' ἀμφιρύχη
 Τάδε σκότι ἀμείβομαι·
 Ὅδ' ἐν δόμοισι πρέσβυς ὀμμαλοσερῆς,
 Ἀπήνας ὀμοπλέρῃ,
 Τᾶς ἀποζυγείσας δόμων,
 Πόθον ἀμφιδάκρυλον
 Ἄει καλέχων ἀνήϊξε μὲν ξίφῃς
 Ἐπ' αὐλόχειρά τε σφαγάν,
 Ὑπερτέραμνά τ' ἀγχόνας,
 Στενάζων ἀραῖς τέκνοισι,
 Σὺν ἀλαλαγαῖς δ' αἰαγμαμάτων,

Ἄϊεὶ σκόλια κρύπτεται·
 Σὲ δ' ὦ τέκνον σὺν καὶ γάμοισι δὴ κλύω
 Ζυγένεια, παιδοποιὸν ἄδοναὺν
 Ξένοισιν ἐν δόμοις ἔχειν,
 Ξένον τε κῆδος ἀμφέπειν·
 Ἄλασσα μάτρ' ἴσ᾽ ἑτάδε,
 Λαίω τε σῶ παλαιγενεῖ.

Ad v. 1. ut versus iste compleatur quædam addenda sunt, apud Scholiasten dicitur primum pedem esse ἐπίτριτον δ', vel etiam versum esse posse ἀναπαισικὸν διμ. βραχυκαλιάλ. si hoc est, ἐπίτριτος δ' non potest locum habere. Ad v. 4. al. ἀμφίβαλλε, sed male propter metrum. V. 5. vulgo μάτρως, versus vero hoc rejicere videtur. V. 24. vulgo δυσόρφναιά δ', sed corrupte. Hesych. Δυσόρφνεα, μέλανά, ἀφανῆ. V. 26. vulgo δώμασι, sed hoc versus respuit. (*) V. 32. sic videtur scribendum una voce, quod & Scholiastes insinuare videtur: Ὑπὲρ τέτραμνα) καὶ εἰς τὰ μέγαρα τῆς ἀγχόνης, ἀπὸ κοινῆ τὸ ἀνῆξεν, itaque ὑπερέτραμνα sunt τὰ μέγαρα, & ἀπὸ κοινῆ hic intelligendum ἐφ' ὑπερλ. ἀνῆξεν. V. 34. si prior pes debet esse choriambus πεντασύλλαβος, ἀλαλαῖσι hic locum habere non potest, forte ἀλαλαγαῖς, nondum vero omnino placet, quia id de lætis videtur tantum usurpatum, quia vero ἀλαλάζω de tristi & læta re usurpatur, etiam ἀλαλαγή videtur usurpari posse. V. 35. primus versus debet esse ἰωνικὸς ἀπὸ μείζονος, itaque quædam vox hic desideratur, forte αἰεῖ,

(*) MSC. Barneſii huic lectioni favet.

αἰεὶ, vel alia quædam. (*) V. 36. ut versus constet hæc vox σὺν est adjecta. V. 40. ob versum hæc vel alia vocula inferenda videtur.

V. 408.

Κακὸν τὸ μὴ ἔχειν· τὸ γένος ἐκ ἔβουκέ με.

Ut versus constet scribe:

Κακὸν τὸ μὴ ἔχειν· γένος ἐκ - - -

V. 410.

Ὅυδ' ὀνομάσαι δύναμι' ἂν, ὡς ἐστὶ φίλον.

Versus sic non constat, quintus enim pes esset trochæus, scribe itaque ut videtur ὡς ἔσθ' ἢ φίλος. Stiblinus in suis notis ad Euripid. Φοινισσ. citat locum ex Plutarch. lib. de exilio, ubi versus hi Euripidis citantur, videndus itaque Plutarchus, an ibi legatur ut vulgo in Euripide.

V. 411.

Πῶς δ' ἦλθες ἄργος; τίν' ἐπίνοιαν ἔχεις;

Versus non procedit, vocula videtur deesse, forte sic compleretur: (**)

- - - ἄργος; ἢ τίν' ἐπίνοιαν δ' ἔχεις;

V. 419.

Κοίτας

(*) Barnes. v. 337. ita ex MSC. suo exhibet:

Σὺν ἀλαλαῖσι δ' αἰὲν ἀιαγμάτων.

(**) Id. ex MSC. C. C. C. legit ἔχεθες.

Κοίτας μασεύων; ἢ Φυγὰς πλανώμενος;

Canterus in notis ad Eurip. malit *μασεύων* pro *μασεύων*, sed sine necessitate, versus enim hoc *μασεύων* non respuit, & *μασεύει*, *ζηλεῖ*, *ἐρευνᾷ*, *ψηλαφᾷ*, *ἐπιζηλεῖ*, Hesychius: dein idem Canterus dicit ibidem sibi videri pro ἢ legendum esse ἢ, quod esset ineptum omnino, sic enim distributive Jocaste interrogaret Polynicen, nec Polynices respondere potuisset simpliciter affirmando: ἢ ταῦτα - - - imo ipsa distributio inepte instituta, quandoquidem ipsi *exules Φυγάδες* sint illi, qui hospitia quærunt, ἢ ergo hic est quod alias *οἶον*, *qualiter*, *ut*, *tanquam*. *Hospitium ne quærens, tanquam exul errans?* Nil itaque prorsus in versu mutandum occurrit.

V. 490.

Καὶ τῷ δ' ἀφεῖναι τὸν ἴσον αὐθις χρόνον.

Ad sanandum versum Canterus jubet nos scribere *αὐθις αὐ χρ.* sed nondum sic omnino esset integer, tertio enim loco haberet amphimacrum, quod in jambico carmine non fit, fortasse scribendum:

Καὶ τῷ δ' ἀφεῖναι δ' ἴσον αὐθις αὐ χρόνον.

V. 503.

Ὅουκ ἦν ἀμφίλεκτος ἀνθρώποις ἔρις.

Versus iste etiam claudicat, ut sit *ἀρλίπγς* scribe:

Ὅουκ ἦν ποί' ἀμφίλ.

V. 519.

- - - πᾶν γὰρ ἐξάγει λόγος,
 Ὁ καὶ σίδηρος πολεμίων δράσειεν ἄν.

Hanc lectionem etiam adgnoscit Scholiastes, nihilominus ego existimariim scribi oportere: Ὁ, τ' ε' σίδηρ' - - - Eteocles enim causatur, quod non possit pacisci cum fratre salvo honore suæ patriæ, quoniam Polynices armis fuerit aggressus jus suum vindicare, cum debuisset alia & amica via compositionem quærere, causamque dicit, quia verba & amica colloctio tollat, quæ ferrum hostile non possit efficere, quæ utique sententia mentem Eteoclis aptius exprimit: Hoc confirmat apophthegma, quod de Pyrrho affert Stiblinus ad eum locum Euripidis, eum dicere solitum Cyneam oratione plures civitates subegisse, quam ipse cepisset armis.

V. 525.

- - - πεδία πέπλαδ' ἀρμάτων.

Forte scribendum πέπληδ' pro πέπληδε, non enim existimandum Dorica quid dialecto hic dici, cum reliqua omnia hujus loci hac dialecto scripta non sint. (*)

V. 550.

Σὺ δ' ἐκ ἀνέξῃ δαμάτων ἔχων ἴσων,
 Καὶ τῷ δ' ἀπονείμεις; - - -

Necessario scribendum ἀπονείμας, ratio Græcæ constructionis elegantioris postulat hoc, & præcedit

(*) Barn. ex MSC. C. C. C, legit Πίμπλαδ',

dit etiam alterum participium, ἔχων, hinc & alterum ἀπονείμας requiritur.

V. 564.

Ἐρεῖς τυραννεῖν; - - -

Signum interrogationis est hic abjiciendum, & simplex tantum punctum ponendum, hoc enim non interrogatur.

V. 569.

Ὀδυνηρὸς ἄρ' ὁ πλεῖστος, - - -

Conjunctionis ἄρα penultima syllaba hic producitur, quod sic sumtum fieri posse testatur Varinus Lexic. in Ἄρα. Ἄρα συμπερασματικὸν ὄν, καὶ ἀντιμακρῆ ἔυρηται· ἔστι δὲ τὸ μὲν ἀπορρηματικὸν ἄρα, μακρὸν αἰεὶ· τὸ δὲ συμπερασματικὸν, ἐκ αἰεὶ βραχύ. Et paulo superius apud Varinum: Ἄρα οἱ Ἄλτικοι, ὅταν μὲν ἐρωτηματικὸν ᾖ, τροχαικῶς γράφουσιν· ὅταν δὲ ὡς σύνδεσμος σύναπλικὸς λέγηται, ἀδιαφόρως, πολὲ μὲν τροχαικῶς, πολὲ δὲ πυρρηχαικῶς.

V. 606.

- - - Φημί· ἀπαλλ. - - -

Melius scribi existimo: - - - Φήμι· ἀπαλλ. - - - (*)

V. 610.

Ἐξελαυνόμεθα ἀπὸ παλίδος· καὶ γὰρ ἦλθες ἐξελῶν·

Vix

(*) Sic & MSC, Barnesii.

Vix bene dici existimo, ἐξελαύνεσθαι ἀπὸ παλρίδος, & cum simul hoc modo versus admodum hirtus existeret, pedes enim illi omnes in trochaico locum habere possunt, existimo aliter scribendum esse, cum etiam Scholiastes illud ἀπὸ non adgnoscat, scribit enim: τὸ ἐξῆς, ἐξελαυνόμεθα τῆς παλρίδος ἀδικία τῆ σῆ· τὸ δὲ, ὦ Θεοί, διὰ μέσθ' scribendum itaque aut ut verba Scholiastis sequamur:

Ἐξελαυνόμεθα τῆς παλρίδος· - - -

Secundus sic pes esset dactylus, tertius jambus, quartus anapaestus, & πάλ. in παλρίδος, pro brevi sumeretur, propter mutam cum liquida, vel scribendum: (*)

Ἐξελαύνομαι παλρίδος· - - -

Sic in quarto loco esset jambus, & versus esset planior, ipse Euripides infra v. 630. & 633.

- - - ἐξελαύνομαι χθονός·

Posteriori in hemistichio ἐξελῶν interpretatur Scholiastes, ἐξελάσων, quod quandoque per ἐξελῶν significatur. Verum hic neutiquam hunc sensum habere illud existimo, sed potius idem esse hic quod πορθήσων; cum enim quereretur Polynices, quod ex patria sua vi ejiceretur, dicit Eteocles: καὶ γὰρ ἦλθες ἐξελῶν, quasi diceret: *jure ejiceris ex patria, venisti enim eam everfurus.* Varius in ἐξελεῖν· ἐξελεῖν δὲ πόλιε λέγεται καὶ τὸ ἐκβαλεῖν

(*) Barnesius legit: Ἐξελ. πάτριε.

λεῖν καὶ τὸ ἀπολέσθαι, sed scribe ἀπολέσαι. Et
 ἐλεῖν, λαβεῖν, ἀνελεῖν, ἐξαιρεῖν - - - καὶ τὸ ἐκ-
 κόπτειν· Ἐξαίρεσιν, ἐκβαλεσιν, (forte ἐκβαίλε-
 σιν) ἀφανίζεσι· Hesych. ἐξαιρήσοντες, πορθήσον-
 τες· ἐξελεῖν itaque esset futur. 2. ab ἐξαιρέω. Sed
 aliud etiam de hoc versu monendum: nimirum
 cum sequens βιι. minime procedat, nec ullo alio
 modo sanari posse videatur, quam si, ὧ Θεοὶ ex
 eo eximatur, illud ὧ Θεοὶ videtur in versum βιο.
 inferendum esse, & sane hoc videtur ex Scholiastis
 verbis colligi posse, sollicitus enim est, ut mo-
 neat, quomodo verba illa cohæreant, & ὧ Θεοὶ
 διὰ μέσθ esse positum, & profecto, si lectio vul-
 gata subsistat, hoc ὧ Θεοὶ non διὰ μέσθ est posi-
 tum; itaque v. βιο. sic scribendum existimo:

Ἐξελαυνόμεθ', ὧ Θεοὶ, παλίδος· καὶ γὰρ - -
 Et sic Θεοὶ per συνίησιν in unam syllabam coit,
 versus dein βιι. sic scribendus:

Ἄδικία γε σῆ· Ἐτεοκλ. Μυκῆναις, μὴ ἴθάδ'
 ἀνακάλες Θεός·

Μυκῆναις enim etiam scribendum per ῆ., cum in
 Plantin. Edit. sit Μυκύναις scriptum. Edit. in fol.
 Genev. recte habet hic.

V. 630.

Ὡς ἄτιμα οἰκιστὰ πάχων, - - -

Scribe potius sequentem in modum:

Ὡς ἄτιμα, κ' οἰκιστὰ π. - - -

V. 631.

- - - ἀλλ'

- - - ἀλλ' ἐχὶ ταύτῃ πρὸς Ὀιδίπῃ γεγώς·

Canterus in notis putat πρὸς ex πάρος, propter antiquam scribendi rationem neglectam, corruptum esse. Quod valde placet. Prius tamen quam illud Canteri vidissem, putavi sic scribendum esse versum, quod non omnino est rejiciendum:

- - - ἐχὶ ταύτῃ οἱ πρὸς Ὀιδ. γεγώς.

V. 632.

- - - μή με, τόνδ' αἰλιῶ·

Ut versus sit integer scribe: (*)

- - - μή με, τόνδε δ' αἰλιῶ.

V. 643.

Μόχος ἀδάμαστον πέσημα δίκε,
Τελεσφόρον διδάσα·

Ex Scholiaste versus hos sic scribe:

Μόχος ἀδάμαστον πέσημα
Δίκε, τελεσφόρον διδάσα·

Prior enim versus illo monente διμέτρος ὑπερκατάληκτος ἐκ παίωνος α', ἀντὶ ἰωνικῆ, ἐπιρίτε γ., καὶ συλλαβῆς· εἰ δὲ βέλει, τροχαικὸς διμέτρος ἀκατάληκτος, τῆ β'. ποδὸς ἀναπαύσε· posterior διμέτρος ὑπερκατάληκτος ἐκ παίωνος δ', ἀντὶ ἰωνικῆ, διιάμβου καὶ συλλαβῆς.

V. 649.

Tom. V.

A a

Notis

(*) Barnes, legit: - - - μή με, τῆτον δ' αἰλιῶ.

Νοτὶς ἐπέρχεται γαίας
 Δίρκας χλοηφόρος,
 Καὶ βαθυσπόρος γυίας·

Quandoquidem versus hic ultimus monente Scholiaſte debeat eſſe trochaicus *πενθημιμερής*, ego versus hos ſic ſcribendos puto :

Νοτὶς ἐπ. γυίας
 Δίρκας χλοηφόρος
 Καὶ βαθυσπόρος.

V. 652.

Βρόμιον ἔνθα τέκε
 Μάτῃς, Διὸς γάμοισι·

Cum ex Scholiaſte pateat priorem verſum eſſe trochaicum dimetrum ἀκατάληκτον, τῷ πρώτῳ ποδὸς χορείς, cumque τῆς ἀντιτροφῆς κῶλον (illi reſpondens) καθαρόν ἔσι, verſus corruptus eſt, & aliqua forte vox deeſt, nondum tamen video, quomodo ſanari poſſit, poſterior vero eſt trochaicus Euripideus, teſte Scholiaſte, ergo ſcribendum videtur :

Μάτῃς ἐν Διὸς γάμοις.

V. 671.

Παλλάδος Φραδαῖσι·

Hic verſus ita poſitus, eſt trochaicus dimeter brachycatalecticus, ſed monente Scholiaſte ad II. verſum τροφῆς, cui ſimilis debeat eſſe ἀντιτροφῆς II., eſſe debeat trochaicus *πενθημιμερής*; itaque ſcribi debet :

Παλλά-

Παλλάδος Φραδαῖς.

V. 677.

Δέ νιν Φόνος πάλιν ξυνῆψε φίλα γᾶ.

Versus debet esse, teste Scholiaste, jambicus trimeter acatalecticus, sic vero positus plane non procedit, quintus enim pes esset pyrrichius, quem jambicus tolerare non potest, itaque ego scriberem:

- - - φίλα ξυνῆψε γᾶ.

V. 679.

Γαῖαν, ᾧ νιν εὐηλίησι

Monente Scholiaste hoc κῶλον est ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος, δίμετρον ἀκατάληκτον, καὶ (scr. ἐκ) διτροχαίη καὶ ἐπιτρίτη δ', itaque scribe:

- - - ᾧ νιν εὐηλίησι

Et ex hoc εὐηλίησι cum pronuncietur ut εὐηλίης, istud corruptum est, communiter enim accipitur εὐήλιος.

V. 688.

Σοί νιν ἔκγονοι κτίσαν,
Ἄι διώνυμα Θεαί

Scholiastes: Γράφεται σῶ νιν ἐκγόνω κτίσαν· ἢ ἢ τῶ ἐκγόνω σε τῶ Κάδμω, αἱ Θεαὶ κατέκτισαν τὰς Θήβας· γέγονε δὲ περὶ τὴν ἀρχὴν ἀμάρτημα· ἐπ' ἀρχοντος γὰρ ἀθήνησιν Εὐκλείδου, μήπω τῶν μακρῶν εὐρημένων, τοῖς ἔραχέσιν ἀντὶ μακρῶν ἐχρῶντο· τῶ ἰ. ἀντὶ τῆς ἡ. καὶ τὸ ὄ. ἀντὶ τῆς ὠ. ἔγραφον ἔγραφον ἐν τῶ

δήμῳ (scr. τὸ δῆμῳ) μετὰ τῆς ἰ., δήμοι, μὴ νοήσαντες δὲ, καὶ ὅτι κατὰ τὴν ἀρχαίαν γραφὴν καὶ δεῖ μετατεθῆναι τὸ ὀ. εἰς τὸ ῶ. ἐτάραξαν τὸ νοητόν. Itaque scribi deberet:

Σῶ νιν ἐγκόνω κτίσαν·
Ἄι διώνυμοι - - -

Si vero lectio vulgata locum habet, ἄ monente etiam altero Scholiaste est Doricum pro ἦ quod est ὄπερ.

V. 691.

Δαμάτῃς Θεᾶ, ἀπάντων
Ἄνασσ', ἀπάντων
Τῶν δὲ γὰ τροφός
Ἐκτίσαντο, πέμπε πυρφόρος
Θεᾶς - - -

Primus teste Scholiaste est trochaicus 'πενδημιμερής, secundus & tertius vero jambici πενδημιμερεῖς, scribendi itaque mihi videntur sequentem in modum:

Δαμάτῃς Θεᾶ,
Ἄνασσα πάντων,
Τροφός τε πάντων·

Lectio utique vulgata non potest tolerari, cum ipsa Δαμάτῃς sit ipsa terra, & γὰ ex Scholiaste in textum sit receptum. Scholiastes etiam locum sic παραφράζει. Ὅι σοὶ ἀπόγονοι ἐκτίσαν αὐτὴν ἐκεῖ, ὄπερ αἰ διτταὶ Θεαί, ἡ περσεφόνη, καὶ ἡ προσφιλῆς δημήτης, ἡ Θεὰ ἡ γῆ, ἡ πάντων ἀνασσα, πάντων δὲ τροφός, ἐκτίσαντο, καὶ κατώκισαν ἢ τὴν

τὴν κτῆσιν ἔχον. [Unde etiam colligi possit Θεὰ
cum Δαμάτῃ non immediate conjungendum, sed
virgulam interponendam, & post Θεὰ delendum
eandem, & sensus erit: *Ceres, quæ est Dea regina
omnium, nutrixque omnium.* Colligitur etiam ex
Scholiastæ verbis, pro ἐκτίσαντο, etiam legi ἐκ-
τίσαντο. Πυροφόρος Θεὰς genuina mihi lectio esse
videtur, cum etiam versus sic constet: Scholiastes
autem dum explicat locum illum dicit: Πέμπε σι-
τοφόρος Θεὰς ταύτας, ac si legisset πυροφόρος.

V. 727.

Ἰδιὸς ὡς ἐ κατέξω - - -

Canterus in notis testatur se emendavisse hunc lo-
cum Nov. Lect. l. IV. c. I. Scholiastes sic habet:
'Ὡς ἐ κατέξῃς) Ἰδιὸς ὅτι ἐκ ἐπιχρήσω τὸν στρατὸν ἐν-
τὸς τῶν τειχῶν, unde conjici posse videtur legen-
dum esse: (*)

'Ὡς ἐ κατέξω - - -

V. 732.

Ἐπειρ σφαλεῖς γε, δεῦρο σ' ὠθήσῃ πάλιν

Omnino scribendum existimo, & quidem cum in-
terrogatione hoc modo:

Ἐπειρ σφαλεῖς γε, δεῦρο σωθήσῃ πάλιν;

Eteocles namque cum Creonte avunculo suo de bello
consultans contra Argivos hæc facienda proponit: Ἐ

Α α 3

νυκτὸς

(*) Canterus & Barnesius, ut & MSC, CCC, hoc Ἰδιὸς
respuunt, tanquam e glossa desumptum.

νυκτὸς αὐτοῖς προσβάλοιμεν ἐκ λόγου; *Quid si noctu ipsos ex insidiis adoriamur?* Creon periculum hujus rei commonstrans dicit: *Et quid si prosper successus tibi non adfuerit, huc in urbem rursus salvaberis, spes pervenias?* Etiam Gul. Canterus in notis suis ad Eurip. σωθήση legendum existimat. Nec ut & hoc addamus in quæstione Eteoclis subintelligi potest περιεσόμεθα, ut vult Scholiastes.

V. 738.

Ἄπαν κάκιον τῆ Φυλάσσ. - - -

Sic versus est claudus pede, ut sit integer videtur esse inferenda particula quædam, ut δὲ, ut sit:

Ἄπαν δὲ κάκιον τῆ - - -

Secundus ita pes esset tribrachys.

V. 755. Ἔσαι τὰδ' ἐλθὼν δ' ἐπὶ λάπυλον ἐς πόλιν.
Sic positus versus non procedit, scribendum videtur hunc in modum:

Ἔσαι τὰδ' ἐλθὼν δ' ἔν ἐς ἐπτάπυλον πόλιν. (*)

V. 793.

Οὐκ ἐπὶ καλλιχόροις σεφάνοισι νεάνιδος ὥραις. &c.

Scholiastes: *Νεάνιδος ὥραις*) τοῖς γαμηλίαις καιροῖς· τινὲς δὲ ἔτι νεάνιδος ἀκμαίας ὥραν ἐχέσης γάμου· διὰ τὸ δὲ μὴ τὸν σὸν βόσρυχον ἐπὶ σεφάνοισι νεάνιδος ὥραις ἐκπετάσας μέλπης (sc. μέλπη) πρὸς πνεῦμα λωτῆ· Ἔνιοι δὲ νεάνιδος ὥραις, τῆ ἔαρος, τῆ πάντα νέα ποιῶντος· Ἄλλως δὲ καλλιχόροις σεφάνοισι βόσρυχον ἀναπετάσας ἐπὶ γάμοις

(*) Barnesius ex MSC. suo restituit: Ἐπὶ λάπυργον.

μοις νεάνιδος μέλπη, νυμφιδίεσ ὥδ'αὶ πρὸς αὐλὸν
ἢ ἐπὶ πρὸς τὸ ὄρεισ. ἐπὶ ὄρεισ νεάνιδος. Cæte-
rum mihi videtur scribi debere:

Κ' ἐκ ἐπὶ καλλιχ. - - -

Ut præcedens τί πρόθ' etiam ad illud & sequentia
spectet, cum interrogatione? cum ἦθε enim ora-
tio magis est sic composita; vel posset legi: 'Ουδ'
ἐπὶ καλλιχ. - - - itaque

V. 795. - - - χαροποιοί; recte cum interroga-
tione legitur:

V. 801.

Ἰππείαισι θοάζεισ, ἀργείοισ ἐπιπνεύσαισ
Σπαρτῶν γένναν ἀσπιδόφερμονα,
Θίασσον ἐνόπλιον, ἀντίπαλον, κατὰ
Λαίνα τείχεα χαλκῶ κοσμήσαισ

Ego existimo sic scribi debere præcedentes versus:

Ἰππείαισι θοάζεισ, ἀργείοισ ἐπιπνεύσαισ
Σπαρτῶν γέννα, ἀσπιδόφερμονα
Θίασον, ἐνόπλιον, ἀντίπαλον κατὰ
Λαίνα τ. - - -

Argivi enim Thebas oppugnatum venire, dein in
Θίασον primæ duæ syllabæ per συνίησιν in unam
convenirent syllabam, pro χαλκῶ κοσμήσαισ Can-
terus malit in suis notis χαλκοκομήσαισ, quod mi-
nus probatur. Schol. Ἀσπιδόφερμονα) τετῆσιν
ἀσπιδόφῆρμονα, φέρσαι (scr. φέρψαι) γὰρ τὸ
φῆψαι τὸν ἐν ἀσπίδι τραφέντα· τετῆσιν τὸν
σπαρτὸν λαὸν, τὸν πολεμικὸν παραγώγως· ἀλ-

λως· ἀσπίδοφέρμονα θίασον ἔνοπλον· ὁ νῆς ἔτος
 (scr. ἔτος) κοσμήσας χορὸν ἔδυσσοφόρον, ἀλλ'
 ἀσπίδοφέρμονα· ἔσυνθίασον, καὶ σύγκωμον χο-
 ρὸν, ἀλλ' ἀντίπαλον, ἔκισσῶ κοσμήσας, ἀλλὰ
 χαλκῶ. Scholiastes *florhæ hujus & ἀντιτροφῆς*
versus sic explicat: τὰ πάντα μέντοι δακτυλικὰ·
 τὸ α'. τετράμετρον ἀκατάληκτον. - - ὁ β'. καὶ ὁ
 γ'. καὶ ὁ δ'. ἑξάμετροι· τὸ ε'. ὁμοιον τῷ α', ὁ σ',
 ὁ ζ', ὁ η'. καὶ ὁ θ'. πάλιν ἑξάμετροι· τὸ ι', καὶ
 τὰ λοιπὰ ὁμοια τῷ α'. τὸ κ'. ἑφθήμερες, ἐπὶ
 τῷ τέλει τῆς τε τροφῆς καὶ τῆς ἀντιτροφῆς πα-
 ράγραφος. Versus vero prout in impressis cum
 scribuntur, tum a me hic notantur, non omnino
 conveniunt cum Scholiastæ verbis.

V. 817.

Γένναν, ἀνὸς καταχθόνιος
 Ἄιδας καδμείοις ἐπιπέμπει·
 Δυσδαίμων δ' ἕρις
 Ἄλλα θάλλει παίδων οἰδίποδος κατὰ δώματα
 καὶ πόλιν·
 Ὅου γὰρ ὁ μὴ καλὸν, ἔστι ποτ' ἔφου καλὸν,
 Ὅουδ' οἱ μὴ νόμιμοι παῖδες,
 Ματρὶ λόχευμα, μίαισμα πατρὸς,
 Ἡ δὲ σύναϊμον εἰς λέχος ἦλθεν·

Versus ita positi τοῖς τῆς τροφῆς κώλοις minime
 respondent, & multum diversi sunt ab iis, quales
 esse dicit Scholiastes, ut supra notat; videntur ita-
 que sic scribendi:

Γένναν· ἀνὸς κατὰ χθονὸς αἰδᾶς (vel αἰδης)
 Καδμείοις ἐπέπεμπεν· (vel ἐπέπεμψεν) δυσ-
 δαίμων δ' ἕρις ἄλλα

Θάλλει

Θάλλει παίδων οιδίποδος κατὰ
 Δώματα καὶ πόλιν· ἔ γάρ ὁ μὴ καλὸν
 Ὀυποτ' ἔφυ καλόν· ἔδ' οἱ μὴ νόμιμοι
 Παῖδες· ματρὶ λόχευμα κατάρσατον,
 Ἦδὲ μίασμα πατρός· Ἰοκάστη
 Ἐἰς λέχος ἦλθε συναίμα·

V. i. ἀν non refertur ad hoc proximum γένναν, sed præcedens σφιγγός. Scholiastes: Ἦν ὁ κατὰ χθονός) ἦν ἐριννύς τις, ἢ αἰδωνεύς· ἢ ἀλάστωρ ἐφῆκε τῇ πόλει· πάντα γὰρ τὰ δεινὰ χθόνια ἔλεγον οἱ ἀρχαῖοι. --- Ὀυδ' οἱ μὴ νόμιμοι) ἀπὸ κοινῆ τὸ καλόν, ἔδὲ οἱ νόμιμοι (scg. μὴ νόμιμοι) παῖδες καλόν, οἱ παρὰ τὸν τῆς φύσεως νόμον γενόμενοι, ἀλλὰ κατάρσατοι καὶ ἀνόσιοι· Μίασμα δὲ πατρός) πατρός γὰρ συναίμον εἰς λέχος ἦλθεν, ὃ ἐστὶ τῆ ἀδελφῆ αὐτῶν τῆ Ὀιδίποδος. Rurfus: Ἦν ὁ κατὰ χθονός ἀδης ἔπεμψε κατὰ τῶν καδμείων· ἀλλή δὲ πάλιν ἔρις δυστυχῆς αὐξεί κατὰ τῶν παίδων τῆ οιδίποδος· κατὰ τε τὰ δώματα καὶ τὴν πόλιν· καὶ γὰρ ὅπερ ἐκ ἔστι καλόν, ἔδέποτε φύσει καλόν ὑπάρχει· ἔδὲ οἱ μὴ ὄντες ἔννομοι παῖδες καλοὶ εἰσιν· ὡς ὁ οιδίποδος τὸ κακὸν γέννημα τῆς μητρός· τὸ μεμιασμένον σπέρμα τῆ πατρός· ἢ δὲ ἰοκάστη ἦλθε λέχος εἰς συγγενικόν. Si quis rectius illis aliquid hic deprehendere valeat, nã lubentes illud amplectemur.

V. 852.

- - - πέλας γὰρ τειρεσία, φίλοισι σοῖς
 Ἐξορμισαὶ σὸν πόδα· - - -

Scholiastes legit etiam ἐξορμισαὶ in infinita & activa forma, ejus verba hæc sunt: Θάρσει ὦ τειρε-

σία) ἔξεσί σοι γὰρ πλησίον τῶν φίλων σῆσαι τὸν πόδα· γράφεται καὶ ἐξόρμισαι, ἀντὶ τῆς σῆσον τὸν σὸν πόδα· ἢ μεταφορὰ δὲ ἀπὸ τῶν νηῶν τῶν εἰς λιμένα καταγομένων. Prior lectio magis mihi placet. Sed tamen vehementer existimo Euripidem scripsisse:

Ἐξώρμισας σὸν πόδα· - - -

Prope enim tuos amicos extulisti tuum pedem. i. e. Prope jam ad tuos amicos pedem tuum pertulisti.

V. 859.

Κόπῳ παρεῖμαι γὰν Ἐρεχθεῖδεν ἀπο·

Ex Scholiaste discimus etiam alias legi πάρεμι. Scribendum vero etiam: γῆς ἔρεχθεῖδων ἀπο.

V. 885.

Ἄ γὰρ τί ἐ δρῶν, ὅποια δ' ἐ λέγων ἔπη·

Canterus in notis testatur emendasse se hunc locum Nov. Lect. l. IV. c. I. Vitium magnum hic hæere non potest, videtur scribendum: (*)

- - ποῖα δ' ἐ λ. - - vel etiam: - - ποῖ ἐ δρῶν - -

V. 922.

Τί φῆς; τίν' εἶπας τόνδε μῦθον, ᾧ γέρον;

Scholiastes dicit alias legi versum hunc ita:

Τί

(*) Canteri emendatio huc redit, quod velit priorem negationem tollere. Scaliger etiam legit ποῖα, & τὸ ἐ ἀπὸ κοινῆ repetendum esse putat.

Τί Φῆς; ἐμὸν παῖδ' ἔνεκα γῆς σφάζαι θέλεις;

V. 933.

Ἄδικεῖν κελεύεις μ'; ἔσιωπήσαιμ' ἄν.

Cantero, cum versus sic non fit integer omnino, videtur legendum *σιωπήσαιμεν ἄν*. Mihi aptius videtur si ponatur:

- - - *σιωπησαίμην ἄν* in media forma.

V. 957.

Θήσει, μέλεαν κῆρ' - - -

Canterus malit *μελαίαν* legere, sic enim |versum integrum fore; ego potius legerim:

Θήσειε μέλεαν - - -

Nam paulo ante etiam in hoc modo ponitur:

- - - *ἐκώσειεν ἄν*

Sicque secundus pes erit tribrachys.

V. 976.

Θνήσκειν ἔτοιμός εἰμι, πατρίδος ἐκλυτήριον

Canterus testatur se hunc locum emendasse Var. Lect. l. IV. c. I. (*) Ego existimo pro *ἐκλύτῃριον* esse legendum *ἐκλυτήριος*, & *Θνήσκειν* ejiciendum, & existimo hoc *Θνήσκειν* ex Scholiastis alicujus explicatione sumtum esse. Scholiastes locum sic explicat:

(*) Canterus versum emendat τὸ εἰμί delendo.

plicat: Ἐγὼ δὲ θνήσκειν ὑπὲρ πατρίδος ἔτοιμός εἰμι, ἀπολυόμενος αὐτὴν τῶν περιεσῶτων κακῶν.

V. 987.

Δελφὸς περᾶσαι Φεῦγε πῆ με χερὶ πάτερ μολεῖν;

Hoc πάτερ e versu est ejiciendum. Canterus etiam meminit se locum istum emendasse Nov. Lect. l. IV. c. I. (*)

V. 996.

. . . . καὶ σώσων πόλιν·

Vix verisimile fit Euripidem ita scripsisse, ut diceret Menœceus ad patrem suum, servaturum urbem, cum pater juberet ipsum fugere, ne morte sua servaret urbem; Cum itaque alter ex Scholiastis Eurip. habeat: Προσηγορήσων αὐτὴν) καὶ σώσων τὸν βίον. Et paulo superius: Προσαγορεύων (scr. προσαγορεύσων) ἐκείνην, καὶ συνταξόμενος, ἀπελεύσομαι διατηρήσων τὴν ἑμαυτῆς ζωὴν. Videtur scribendum esse:

. . . . σώσων βίον·

Alter Schol. legit πόλιν· ἄλλως· σώσων τὴν πόλιν, ἔ γάρ ὡς πατὴρ ᾄειο.

V. 1000.

Ὅς ἐκκομίζει πόλεως, ἀποσερῶν τύχης·

Versus

(*) Canterus τὸ Φεῦγε rejicit.

Versus sic non procedit, ego existimo πόλεως eximendum esse, & ejus loco γῆς ponendum, sic:

Ὅς μ' ἐκκομίζει γῆς, ἀπος. - - -

Scholias tes sic versum interpretatur: Ὅσις ὁ πάλῃρ φυγαδεύει καὶ ὑπεξάγει τῆς πόλεως τῆς ἐύθυχίας ἀποστρωῶν με. Vel:

Ὅς ἐκκομίζει γῆς μ' ἀπος. - - -

V. 1029.

Πολύστονος, πολυφθόρος.

Scribe: Πολυφθόρος.

V. 1033.

Διρκαίων ἄ ποί' ἐκ τό -
 Πων νέες πεδαίρε -
 Σ' ἄλ. - - -

Scribendum videtur:

Διρκαίων ἄ ποί' ἐκ
 Τόπων νέες πεδαίρε σ'
 Ἄλ. - - -

Et sic melius convenient versus cum iis qui in Ἀντιστροφῇ iis respondent.

V. 1035.

Σ' ἄλυρον ἀμφὶ μῆσαν.

Ad quæ Schol. Ἄλυρον δὲ μῆσαν, τὸν θρηῖνον, παρόσον πρὸς αὐλὸν, ἔχι πρὸς λύραν ἠδονίς οἱ ὕμνοι, ἰεράν Ἀπόλλωνος νομιζομένην. Ἀπενθῆς δὲ Θεὸς ὁ Ἀπόλλων. Fallitur Ezech. Spanhem. Observat. in Callim. hym. in Jov. v. 1. p. 4. dum putat Scholias ten di-

cere

cere hic hymnos promiscue ad tibiā cantari solitos, ejus verba hæc sunt: *Cani vero consueverant iidem hymni non ad lyram sed ad tibiā, secundum Schol. Eurip. Phœniss. v. 1036. a quibus rursus abit Proclus in Crestomath. qui hymnos proinde ad lyram, προσώδια vero ad tibiā scribit decantata.* Sed omnino patet Scholia tantum loqui de threnis ad tibiā cantari solitis, non de cæteris, cum ipse addat lyram Apollini fuisse sacratam, eumque non esse tristem Deum.

V. 1043.

Ἡῖον βοᾶν,

Ἡῖον μέλος.

Hæc κῶλα cum κῶλοις in ἀντιστροφῇ nullo modo conveniunt, nec facile possent iis ut conveniant disponi. Ego legerim sequentem in modum: [*]

Ἰήιον βοᾶν,

Ἰήιον μέλος.

Sicque versus sunt jambici dimetri βραχυκατάληκτοι, & ipse Scholiastes videtur hanc lectionem confirmare, sic enim is habet: Ἰήιον δὲ βοᾶν • Θρηνητικὴν βοήν • διὸ ἐπὶ μὲν Θρήνων ψιλᾶται • ἐπὶ δὲ παιῶνων δασύνεται • & sic referenda erunt ista ad præcedens ἐσέναζον.

V. 1045.

Ἄλλος ἄλλον ἐπώλοτυζε διαδ. - - -

Ut

[*] Huic lectioni favet MSC. CCC. quod testatur Barnesius ad h. l.

Ut versus, qui est trochaicus tetrameter κατάληκτος, quinto pede habens tribrachyn, sit integer, scribe:

Ἄλλος ἄλλ' ἐπώϊοιτιζε - -

V. 1054.

Μαίρι γὰρ γάμυς δυσγάμυς ὁ τάλας·

Ut hoc κῶλον respondeat quinto in strophe scribe:

- - - δυσγάμυς τάλας· sine articulo.

V. 1061.

Τέκεα μέλεος· ἀγάμεθ', ἀγάμεθα·

Ut respondeat versui in stropha 12. scribe:

- - - ἀγάμεθ' ἀγάμεθ'.

V. 1067.

Γενοίμεθα δ' ὦδὲ ματέρες,
Γενοίμεθ' ἔυτεκνοὶ φίλαι·

Versus debent esse trochaici dimetri catalectici, itaque sic scribendi:

Γενοίμεθ' ὦδὲ μὲν
Γενοίμεθ' ἔυτεκνοὶ·

Quæ ἔυτεκνος fit, utique mater erit; itaque ματέρες neutiquam esset apte positum, & φίλαι etiam extrinsecus est insertum, & ejiciendum esse patet ex eo, quod non se invicem alloquantur, sed potius omnis ille chorus puellarum a Pallade illud optet, ut tam nobiles liberos aliquando gignant:

Γενοίμεθ' ἔυτεκνοὶ,
Παλλάς - -

Et

Et Schol. Ὡς παρθένου δὲ παρθένῳ Θεῷ εὐχονται.

V. 1072.

Ὅθεν ἐπέσσυτο τάνδε γαῖν.

Scribe ut versus sit integer: τάνδε γαῖαν, est trochaicus dimeter acatalecticis, habens primo loco tribrachyn, secundo dactylum.

V. 1091.

Οἶδ', ὡς μέλει μοι καὶ τόδ', εἰ λεύσει φάος.

Scribendum omnino esse mihi videtur:

- - - μοι καὶ τῶδ', εἰ λεύσει φ.

V. 1098.

Πύργων ἐπ' ἀκρων σὰς μελάνθειον ξίφος
Λαιμόν διῆκε. - - -

Scribe: Λαιμῶ διῆκε. - - -

V 1100.

- - - ἐπὶ καὶ λοχαγέτας
Πύλας ἐφ' ἐπὶ, φύλακας - - -

Ita scripsisse Euripidem minime existimo. Scribo itaque πύλαις ἐφ' ἐπὶ. in dandi casu, unde Æschyli Tragœdia Ἐπὶ ἐπὶ Θήβαις.

V. 1105.

- - - δι' ὀλίγῃς περγάμων τ' ἀπ' ὄρθων.

Scribe: - - - περγάμων ἀπ' ὄρθ.

Πέργαμα hic designat arcem Thebarum, vel alia urbis loca in altum surgentia, unde prospici poterant,

terant, quæ extra Thebas agebantur, vel ipsa
mœnia urbis Thebarum, ib. v. 1183.

- - καὶ ἀκρῶν περγάμων ἐλεῖν πόλιν •

Scholiasles explicat περγάμων per τῶν τειχῶν • Va-
rinus: Πέργαμον Ὀμηρος τὴν τῆς Ἰλίου ἀκρόπολιν μόν-
νῃν ὀνομάζει θηλυκῶς • οἱ δὲ νεώτεροι πάσας τὰς ἀκρο-
πόλεις ἔτι καλεῖσιν • οἱ καὶ ἐδέξερως τὰ περγάμα φε-
σι • δῆλον ὡς Πέργαμος καὶ πόλις λέγεται • ἢ δ' αὖτις
καὶ ἀκρόπολις, καὶ ἀκρὰ πόλις κατὰ διάλυσιν, ἐν ἣ
καὶ ναὸς Ἀπόλλωνος • Πέργαμον τὴν πόλιν Ἴωνες λέγου-
σιν • οἱ δὲ σάνια τὰ ὑψηλά •

V. 1225.

Τῷ παῖδε τὸ σὺ . .

Scribe: Τῷ παῖδε . . .

V. 1290.

*Αι, αἶ, αἶ, αἶ • τρομερὰν φρίκα •

Scholiasles legit φρίκα, quod idem esset, aptius
tamen videtur legi φρίκα, ne eadem vocum earum
terminatio sit indecens. Schol. *Αι, αἶ, τρομερὰν
φρίκα] φεῦ, φεῦ ἐντρομον ὀρθίασιν τῶν τριχῶν ἔχων &c.
& rursus infra: τρομερὰν φρίκα] φρίκην τρόμος παρα-
ταίαν . . . ἄλλως • τῇ φρικὶ τρομερὰν ἔχω τὴν φρένα.
Porro observandum Scholiassten tantum αἶ, αἶ,
bis positum agnoscere, ut & in ἀνίστροφῇ semel
φεῦ δᾶ, ut infra dicitur. Imo etiam observandum
alterum ex Scholiasstis legisse videri φρίκα, in dan-
di casu, ut ex ultimis verbis liquet, nim. hoc modo:

*Αι, αἶ, τρομερὰν φρίκα,
Τρομερὰν φρέν' ἔχω •

Tom. V.

Bb

Quod

Quod profecto non displicet, sicque prius *τρομε-
ραν* etiam ad *Φρένα* pertineret.

V. 1292.

Ἄι, ἔ. διὰ σάρκα δ' - -

Scholiasfes non agnoscit hoc *αἰ*, ἔ. itaque mihi videtur ejiciendum, sic enim fiet, ut versus dein idem fit cum versu tertio *ἀνλιτροφῆς*, constabitque vel ex duobus anapæstis, vel ex priore pæone tertio & posteriore jambo.

V. 1295.

Δίδυμα τέκνα, πότερος ἄρα·

Scribe *τέκεα* pro *τέκνα*, & sic versus respondebit sexto ut decet *ἀνλιτροφῆς*, & ipse Scholiasfes hanc confirmat lectionem: *Δίδυμα τέκεα*) *τῆτο* τινὲς *σολοικισμόν* ἠγήσαντο· ἔδει γὰρ εἰπεῖν, *διδύμων τεκέων*.

V. 1310.

Ἐπὶ Φρέν' ἐπηλυθέτην. Scribe: (*)

Ἐπὶ Φρέν' ἠλυθέτην.

Sic versus congruet cum septimo *κώλω τῆς τροφῆς*.

V. 137.

Ἐνεκεν ἐρινύων·

Scribe: Ἐνεκ' ἐρινν. sic cum ultimo *κώλω τροφῆς* congruet, etiam Scholiasfes sic legerat.

V. 1337.

(*) Sic etiam legit MSC. Barnesii.

V. 1337.

πῶς Φῆς; νέκυν τοι παιδὸς - - -

Ego existimo melius scribi: - - - νέκυν τῷ παιδί - -

V. 1345.

- - - τίν' εἶπω μῦθον, ἢ τίνα λόγον;

Pes septimus esset pyrrichius, aut in τίνα τὸ νᾶ, esset per cæsuram productum; si hoc non admittatur, desideratur quædam syllaba, forte esset legendum:

- - - ἢ καὶ τίνα λόγον;

V. 1348.

Πρὸς πεπραγμένοις ἄλλοις πῆμασι; λέγεις δὲ τί;

Scribe:

Πρὸς πεπραγμένοισιν ἄλλοις πῆμασι λέγεις δὴ τί;

Ad jam facta cætera mala an sane adhuc aliquid dicis? vel ut vulgo scribitur: Ad jam facta cætera mala? dicis vero quid? unde δὲ, esset servandum.

Scholiasies: Λέγεις δὲ δὴ τί) ἀποφατικῶς, ἢ ἐρωτηματικῶς· πρὸς τοῖς εἰρημένοις πῆμασι λέγεις φέρειν ἕτερα;

V. 1360.

Ἐπὶ κρᾶτά τε λευκοπήχεις κλύπερς χερσῶν

Si scribatur pro λευκοπήχεις, λευκοπήχεων, versus erit senarius jambicus, cujus duo primi pedes erunt anapaesti. Scholiasies: Ἀνάγελε ὑψῆστε θρηνον) (scribe: Ἀνάγελε) ὑψῆστε θρηνον) καὶ κλύπον

λευκοπήχεων χειρῶν· ἀνάγειε ἀπὸ κοινῆ. Si λευκοπήχεις fervatur, est hypallage, quamvis magis dura, qualis ab Euripide adhibetur in Bacch. ubi dicit λευκόπηχους χειρῶν ἀκμή. Ἀκμή χειρῶν sunt ipsæ manus vegetæ, sed κλύπος χειρῶν non sunt ipsæ manus.

V. 1372.

Ὡς εἰς ἀγῶνα μονομαχῆντ' ἀλκὴν δόρος.

Μονομαχῆντ' est in duali numero positum pro μονομαχῆντε, jam μονομαχεῖν ἀλκὴν δόρος dure dictum est, videtur scribendum esse:

· · · μονομαχῆντ' ἀλκῆ δόρος.

V. 1399.

Ἐτεοκλέης δὲ ποδὶ μέλαψαίρων πέτρον,
 Ἴχνης ὑπόδρομον κῶλον ἐκλὸς ἀσπίδος
 Τίθησι Πολυνείκης δ' ἀπήνησε δορὶ,
 Πληγὴν σιδήρῳ παραδοθεῖσαν εἰσιδὼν·
 Κνήμην δὲ διεπέρασεν ἀργεῖον δόρυ·
 Στραλὸς δ' ἀνηλάλαζε Δαναϊδῶν ἅπας·

Hæc fæde corrupta esse, quis, nisi qui ἐκασίας τὸς ὀφθαλμοῦς καμμύει; non videt? Sana tamen omnia si ordo versuum ita reponatur:

Τίθησι Πολυνείκης δ' ἀπήνησε δορὶ,
 Κνήμην δὲ (forte τε) διεπέρασεν ἀργεῖον δόρυ·
 Στραλὸς δ' ἀνηλάλαζε Δαναϊδῶν ἅπας
 Πληγὴν σιδήρῳ παραδοθεῖσαν εἰσιδὼν·

Et sensus hinc erit planissimus, alias absurdus.

V. 1437.

Ἐπεὶ

Ἐπεὶ τέκνω πεσόντ' ἐλιπέτην βίον·

Cum λί. in ἐλιπέτην corrigiatur, scribendus videtur hoc modo:

Ἐπεὶ τέκνω πεσόντε ἐλιπέτην β.

V. 1473.

ἽΟιδ' ὡς θανόντων ἔδαμῃ νίκη πέλοι·

Puto scribendum: ἔδαμῃ, nullo modo.

V. 1495.

Τὸν ὑπὸ βλεφάροις Φοῖνικ', ἐρύθημα
Προσώπρ. - - -

Φοῖνιξ, masc. gen. & substantive sumtum hic rufuram, ruborem, designat. Hesych. Φοῖνικι, ἐρύθημα βάμμαλι. Scholiastes hunc locum male interpretatus est, quando Φοῖνικ' cum ἐρύθημα conjunxit, & adjective Φοῖνικ' in masculino genere usurpari dixit loco neutri: Φοῖνικ' ἐρύθημα) τὸν πυρρόν· ἀρσενικῶς δὲ εἶπε τὸν Φοῖνικα ἐρύθημα, ἀντὶ ἐδέξερ· ἔδει γὰρ εἰπεῖν βλεφάροις Φοινικῶν ἐρύθημα.

V. 1506.

Δάκρυσιν ὦ δόμος δόμος ἀνακαλέσομαι·

Cum versus fit ἀναπαιστικός videtur alterum δόμος esse e versu ejiciendum.

V. 1512.

- - - ἰώ μοι πάτερ·

Τίς ἔλας, ἢ βάρβαρος, ἢ τῶν προσπαύσου·

Θεν εὐγενεῖαν ἕτερος ἔτλα κακῶν τόσων
 Δι' αἵματος ἀμερῆς τοιαύτ' ἄχρα φανερά;

Hæc videntur de Oreste dici, & tunc deberet scribi: Τίς ἔλλην ἢ βάρ. - - - Scholiastes vero intelligit hæc verba de ipsa Antigone. Τίς ἔλλας) τίς ἑλληνική γυνή ἢ βάρβαρος γυνή δηλονότι; ἄλλως τίς φησὶν ἑλλήνων ἢ βαρβάρων, καὶ τῶν ἀνέκαθεν ἀνδρῶν τοσούτων πλῆθος κακῶν ὑπέμεινε. Ex quibus verbis alterius (posterioris sc.) Scholiastæ conjici potest, etiam de viro esse intellecta verba Euripidis. Si de fœmina in ἕτερος esset ἐναλλαγή generis. Nota porro ex Scholiastæ conjici posse aliquid aliter eum in his versibus legisse, quam vulgatum est; sic enim interpretatur: Ὑπέμεινε καὶ λύπης ἐπὶ ἀνδρωπίνε σώματος· τὸ γὰρ ἀνδρωπεῖε, ἀντὶ τῆς ἀνδρωπίνε.

V. 1523.

Τὴν ἐπὶ πρῶτον ἀπὸ χαίτας σπαραγμοῖς
 Ἄπαρχαῖς βαλῶ, μαίερος ἐμῶς ἐν διδύμοις
 Γάλακλος παρὰ μαυσοῖσιν·

Scribendum: Ἄπαρχαῖς βάλω, dein ἐμῶς διδύμοις Γάλ. ut præpositio ἐν deleatur, nam sequitur παρὰ, ut διδύμοις παρὰ μαυσοῖσιν. Scholiastes dicit: Γάλακλος) λείπει τοῖς ποιητικοῖς· ut sit μαυσοῖς τοῖς γάλακλος ποιητικοῖς.

V. 1540.

Δυσυχῆς ἀγγελίας ἔπος ὄιση·

Scholiastes etiam agnoscit ὄιση, hinc illud interpretatur per κομίση, ego nihilominus existimo scribi debere

debere εἶση *scies, cognosces*, quæ oratio utique huic loco inagis convenit, & genuina est, quam si legatur οἶση.

V. 1542.

- - - ἂ παρὰ βᾶκλοις,
Πόδα σὸν τυφλόπην θεραπεύμασιν
Ἄιεν ἐμόχθει πάτερ - - -

Mira Orationis structura, ἐμόχθει πόδα σὸν θερ. Valde dubito Euripidem sic scripsisse, si quid conjectura consequi quis poterit, videtur βᾶκλοις esse spurium & ejiciendum, ut sit:

- - - ἂ παρὰ
Πόδα σὸν τυφλ. - - -

Quæ ad pedem tuum cæcum semper laborem habuit, ut eum nimirum dirigeret. Scholiastes: Ἦτις τὸν τυφλὸν σε πόδα θεραπεύμασιν αἰεὶ μετὰ μόχθου ὀδηγεῖ (scr. ὠδήγει) unde conjici poterit, βᾶκλοις a Scholiaste itidem non agnosci.

V. 1550.

Ἄλλ' ὀδύνασι λέγω· ὁ σὸς ἀλάξωρ· Scribe:
- - - λέγω· σὸς ἀλάξ.

Sic versus erit tetrameter quatuor pedibus constans, tribus dactylis & spondaeo.

V. 1562.

Ἰκέτις ἰκέταν αἰρομένα·

Scholiastes notat: Γράφει δὲ καὶ ὀρομένα· ὃ ἐστὶν ὀρέσσα, καὶ προλείσσα τὸν μασόν· quod magis

probo quam αἰρομένα, utique cum impetu ferebatur Jocaste, ut filios a mutua cæde prohiberet mature; & ex eventu, cum manus sibi intulisset, apparet quod fuerit ὀρομένα.

V. 1591.

Ὄν καὶ πρὶν εἰς Φῶς μάλῃς ἐκ γονῆς μολεῖν,
 Ἄγονον ἀπόλλων λαΐῳ μ' ἐθέσπισε
 Φονέα γενέσθαι πατρὸς' - - -

Scholiasies interpretatur ἄγονον per μὴ γεννηθῆναι ὀφείλοντα, vel μὴ πρέποντα τεχθῆναι. Sed meo iudicio male, ἄγονος hic est *nondum natus*, ut etiam Homer. Ἰλ. p. 40.

Ἄϊθ' ὄφελές τ' ἄγονός τ' ἔμεναι - - -

Itaque ἄγονον apud Euripidem positum tanquam ἄγονον ὄντα, *nondum natum*. Dein ἐθέσπισε Φονέα γενέσθαι nisi valde fallor non potest dici hic, sensus enim debet esse, *quod Apollo vaticinatus sit antequam natus esset Oedipus interfectorem futurum parentis sui*. Γενέσθαι vero cum sit Aoristus 2. de futuro non potest usurpari. Itaque suspicor scriptum fuisse ab Euripide: Φονέα γενεῖσθαι, per futurum 2. medium.

V. 1652.

Σαυίην ἂν ἐγγὺς τῷδε συνθάψεις νεκρῷ.

Forte scribendum:

Σαυίην ἄρ' ἐγγὺς - - - vel:

Σαυίην ἂν ἐγγὺς τῷδε συνθάψοις νεκρῷ.

V. 1653.

Ἄλλ'

Ἄλλ' εὐκλεές τοι δύω . . .

Scribe: Ἄλλ' εὐκλεές δύω . . .

Nec Scholiaſtes videtur agnoſcere hoc τοι.

V. 1669.

Νύξ ἄρ' ἐκείνη . . .

Hoc ἄρ' hic non corripitur. Vide Varinum in Ἄρα.

V. 1685.

Ἵοιδ'. Αἰχρὰ Φυγὴ θυγατρὶ, σὺν τυφλῷ πατρὶ.
Ἄνι'. Οὐ σωφρονέση γ', ἀλλὰ γενναία, πάτερ'

Scribendum omnino est:

. . . ἀλλὰ γενναίᾳ πάτ.

In casu recto, & sensus est: *Non turpis prudenti videbitur ista fuga, sed generosa.*

V. 1708.

Γενόμεθα, γενόμεθ' ἀθλιαί γε'

Scholiaſtes: Γενόμεθα) ἀττικὸν δὲ τὸ μεία τῆ σ'. τῶν θηβαίων παρθένων ἀθλιαί τυγχάνομεν. Hinc apparet Scholiaſten legiſſe γενόμεθα, quod itaque reponendum, & verſus erit conſtans, ab initio ratione duplici tertio.

V. 1717.

Τί τλαῖς; τί τλαῖς; ἔχ' ὄρα δίκαι κακός'

Schol. Τί τλαῖς;) τί φησὶν αἰεὶ λέγεις ὅτι δεινὰ τλαῖς· εἰ γὰρ καὶ συνεχῶς αὐτὸ λέγεις, ὅμως ἢ δίκη

δίκη τὴς κακῆς ἔχ ὄρᾱ. Itaque scribendum: Τί
τλάς; & semel tantum, & versus erit dimeter,
primus pes anapaestus.

V. 1730.

᾽Οιδ. Φεῦ τὸ χρέσιμον φρενῶν

᾽Αντ. Ἐἰς πάρος γε σ. - - -

Schol. Φεῦ τὸ χρέσιμον) τινὲς καὶ τῆτο τῆς ᾽Αντι-
γόνης λέγουσι, quod valde probabile, & hoc si es-
set post φρενῶν punctum delendum.

V. 1735.

Σκώλια γὰ καλύψω

Canterus testatur hunc locum se emendasse Nov.
Lect. l. IV. c. i. (*) Ego existimo legendum:

Σκώλιας γὰ κ.

Tempore noctis, si nox facta fuerit. In sacro scri-
ptore N. T. Σκώλιας ἔτι ἔσης. Joh. 20. i.

V. 1737.

᾽Αλις ἔχουσα ὀδυρμάτων ἐμῶν

Canterus malit ἔχουσι. Scribe: (**)

᾽Αλις ἔχουσ' ὀδυρμ. - - -

V. 1745.

Καδ-

(*) Canterus τὸ γὰ tolli vult.

(**) Barnesius favente ejus MSC. τὸ ἔχουσ' plane e ver-
su ejicit.

Καδμείον - - -

Χάριν ἀχάριστον εἰς Θεὸς διδῶσα·

Pone post διδῶσα interrogationis signum, nam sic
Antigone loqui intelligenda.

T A N T U M.

CONCI-